FANTOMA DIN CANTERVILLE**OSCAR WILDE**

Ministrul american Hiram B. Otis cumpără un conac englezesc, unde va locui împreună cu soția și cei 4 copii ai săi. Fostul proprietar îl avertizează că fantoma lui Sir Simon, care-și ucisese soția, pe Eleonor, cu secole în urmă, bântuie conacul. Rapid, familia face cunoștință cu batrânul locatar, care, departe de a-i speria, îi deranjează doar pe adulți cu zgomotul de lanțuri și de catușe târâte pe podea.

Urmează adevărate negocieri între Otis și fantoma, careia îi oferă o stichiuță de ulei pentru a-și unge lanțurile, compensând insultele gemenilor familiei care-i întind amuzați capcane - alunecă, de pildă, pe podeaua dată cu unt sau primește o pernă în cap. Fostul ucigaș se izolează și se simte umilit. Salvarea vine însă de la Virginia, fiica ministrului. Emoționată de suferința fantomei, aceasta se roagă pentru sufletul lui Sir Simon și plânge pentru păcatele lui, ca să-l îmbuneze pe Îngerul Morții. În final, fantoma își găsește liniștea în iarba înaltă a Grădinii Morții.

Cuprins

I.....	3
II.....	8
III.....	11
IV.....	16
V.....	25
VI.....	29
VII.....	33

I.

Când domnul Hiram B. Otis, ministrul american¹, a cumpărat Canterville Chase, toată lumea i—a spus că face o mare nerozie, întrucât nu exista nici o îndoială că locul era bântuit. Ba mai mult, lordul Canterville însuși, un bărbat care prețuia onoarea până la pedanterie, simțise de datoria lui să—i menționeze acest lucru domnului Otis atunci când se întâlniseră pentru a discuta termenii tranzacției.

—Noi n—am mai vrut să locuim acolo, i—a spus lordul Canterville, de când strămătușa mea, ducesa moștenitoare de Bolton, a făcut o criză de isterie din care nu și—a mai revenit niciodată după ce două mâini scheletice au înspăimântat—o de moarte când i s—au așezat pe umeri în timp ce se îmbrăca pentru cină. Mă văd obligat să—ți spun, domnule Otis, că stafia a fost văzută de mai mulți membri în viață ai familiei mele, precum și de preotul nostru paroh, reverendul Augustus Dampier, profesor la King's College din Cambridge. După nefericitul incident cu ducesa, nici unul dintre servitorii noștri mai tineri n—a vrut să mai lucreze la noi, iar lady Canterville n—a mai reușit să doarmă bine noaptea din cauza zgomotelor misterioase care se auzeau de pe coridor și din bibliotecă.

—Lord Canterville, a răspuns ministrul, voi evalua mobila și stafia. Eu vin dintr—o țară modernă, unde avem tot ce se poate cumpăra cu bani; și, cu toți tinerii ăștia energici care vin de la noi în Lumea Veche, își fac de cap și vă fură cei mai buni actori și cele mai bune soliste de operă, sunt sigur că, dacă ar fi existat o stafie în Europa, ar fi închis—o imediat într—unui dintre muzeele noastre publice sau ar fi plimbat—o din loc în loc cu cirul.

—Mă tem că stafia există, a spus lordul Canterville zâmbind, și cred că a respins propunerile afaceriștilor voștri întreprinzători, căci își duce traiul aici de peste trei secole, din 1584, de fapt, și întotdeauna își face apariția înainte de moartea unui membru al familiei noastre.

—Păi, dacă e s—o luăm așa, și medicul de familie face la fel, lord Canterville. Dar, domnule, insist că nu există fantome și nu cred că legile naturii se suspendă pentru aristocrația britanică.

—Cu siguranță că sunteți foarte naturali, voi, americanii, a răspuns lordul Canterville, care nu înțelesese prea bine ultima remarcă a domnului Otis, și, dacă nu vă deranjează să aveți o stafie în casă, nu—i nici o problemă. Dar tine minte că eu te—am avertizat!

La câteva săptămâni după aceea, s—a încheiat tranzacția, și, la închiderea sezonului, ministrul și familia sa au plecat la Canterville Chase. Doamna Otis, care, pe vremea când era domnișoara Lucretia R. Tappan și locuia pe West 53rd Street, fusese considerată o frumusețe notabilă a orașului New York, era acum o femeie prezentabilă de vârstă mijlocie, cu ochi frumoși și un profil splendid. Multe americance adoptă un aer de boală cronică atunci când își părăsesc continentul, având impresia că aceasta este o formă de rafinament european, dar doamna Otis nu căzuse în această capcană. Avea o constituție splendidă și un tonus nemaipomenit de viguros, aproape animalic. Într—adevăr, în multe aspecte, era de—a dreptul englezoaică și un exemplu excelent al faptului că, realmente, avem totul în comun cu America în ziua de azi, cu excepția, bineînțeles, a limbii vorbite. Fiul ei cel mare, botezat Washington de către părinții săi într—un moment de patriotism pe care el nu încetase niciodată să—l regrete, era un tânăr blond și destul de chipeș, care se calificase pentru diplomația americană după ce condusese cotilionul² la Newport Casino³ timp de trei sezoane consecutive, și chiar și la Londra avea faimă de bun dansator. Singurele lui slăbiciuni erau gardeniile și titlurile de noblețe. Altminteri era un flăcău cu capul pe umeri.

Domnișoara Virginia E. Otis era o fetișcană de cincisprezece ani, zveltă și atrăgătoare ca o căprioară, cu niște ochi mari și albaștri ce trădau o fire independentă. Era o călăreață extraordinară și o dată se întrecuse cu bătrânul lord Bilton de două ori în jurul parcului, ea călare pe poneiul ei, și câștigase cu o lungime și jumătate, chiar în fața statuii lui Ahile⁴, spre încântarea tânărului duce de Cheshire, care îi ceruse mâna pe loc, făcându—i pe tutorii săi să—l expedieze înapoi la Eton chiar în seara aceea, într—o mare de lacrimi. După Virginia urmau gemenii, cărora li se spunea de obicei „Stelele și Dungile”, căci

¹ Ambasadorul era numit la vremea respectivă ministru, (n.red.)

² Dans de societate de origine franceză, cu mișcări variate și complexe (n.red.)

³ Club exclusivist din orașul Newport (statul Rhode Island), adăpostit într—o clădire construită în 1880, care astăzi este monument istoric (n.red.)

⁴ Statuie dezvelită în Hyde Park în 1922 (n.red.)

purtau mai mereu urmele nuiiei cu care erau pedepsiți. Erau niște băieți încântători și, cu excepția capabilului ministru, singurii republicani adevărați din familie.

Deoarece Canterville Chase era situat la unsprezece kilometri distanță de Ascot, cea mai apropiată gară, domnul Otis trimisese o telegramă pentru a solicita o trăsură care să—i aștepte. Au pornit în călătorie în cea mai bună dispoziție. Era o seară plăcută de iulie, iar aerul era parfumat de mireasma delicată a pinilor. Din când în când, auzeau câte un porumbel gulerat uguind cu voce domoală sau vedeau, ascuns bine printre ferigile foșnitoare, penajul lucios al vreunui fazan. De pe ramurile fagilor pe lângă care treceau se șteau la ei veverițe mici, iar prin desigur și peste dâmburile acoperite de mușchi se furișau iepuri cu codițele albe ridicate.

Cum au intrat pe aleea de la Canterville Chase însă, cerul s— a acoperit brusc de nori negri, atmosfera a fost cuprinsă de o liniște stranie, peste capete le— a trecut un stol mare de ciori și, până să ajungă la conac, au început să cadă picături grele de ploaie.

Pe treptele de la intrare îi aștepta o bătrână îmbrăcată îngrijit, într— o rochie neagră din mătase, cu bonetă și șorț alb. Aceasta era doamna Umney, menajera, pe care doamna Otis, la rugămintea sinceră a lui lady Canterville, consimțise s— o păstreze pe același post. Când au coborât din trăsură, femeia le— a făcut amândurora o plecăciune scurtă și le— a spus pe un ton afectat și de modă veche:

—Fiți bine—veniți la Canterville Chase!

Domnul și doamna Otis au urmat— o, trecând prin foaierul mare și elegant, în stil Tudor, până în bibliotecă, o încăpere lungă și joasă, cu lambriuri din stejar negru, la capătul căreia era o fereastră mare cu vitralii. Aici au descoperit că li se adusese ceaiul și, după ce și— au scos pardesiile, s— au așezat și au început să se uite în jur, în timp ce doamna Umney îi servea.

Deodată, doamna Otis a remarcat pe podea, chiar lângă șemineu, o pată de un roșu—închis și, fără să— și dea seama de semnificația ei, i— a spus doamnei Umney:

—Mă tem că aici s— a vărsat ceva.

—Da, doamnă, a răspuns bătrâna menajeră, pe un ton scăzut, acolo s— a vărsat sânge.

—Ce îngrozitor! a strigat doamna Otis. Mie nu— mi place deloc să am pete de sânge în salon. Trebuie curățat imediat.

Bătrâna a zâmbit și a răspuns pe același ton scăzut și misterios:

—Este sângele lui lady Eleanore de Canterville, care a fost omorâta chiar pe locul acesta de către propriu! ei soț, sir Simon de Canterville, în 1575. Sir Simon i— a supraviețuit nouă ani și a dispărut

brusc, în împrejurări foarte misterioase. Trupul nu i—a fost găsit niciodată, dar spiritul lui încărcat de vinovăție încă mai bântuie conacul Chase. Pata de sânge a fost foarte admirată de turiști și de alții și nu poate fi curățată.

—Astea—s aiureli! a strigat Washington Otis. Soluția pentru pete Champion sau detergentul Paragon de la Pinkerton o va curăța cât ai zice pește!

Și, înainte ca menajera îngrozită să aibă timp să intervină, tânărul s—a lăsat în genunchi și a frecat iute podeaua cu un bețișor înmuiat în ceva ce părea o soluție neagră de curățat. În câteva minute nu s—a mai văzut nici urmă de pată de sânge.

—Știam eu că Pinkerton va reuși! a exclamat el triumfător, privind în jur la familia care îl admira. Dar nici bine n—a rostit aceste cuvinte, că un fulger îngrozitor a luminat încăperea mohorâtă, un bubuit înfricoșător de tunet i—a făcut pe toți să sară în picioare, și doamna Umney a leșinat.

—Ce climat îngrozitor! a spus ministrul american pe un ton calm, în timp ce aprindea o țigară lungă de foi. Îmi închipui că țara asta bătrână e așa de suprapopulată, că n—au avut vreme decentă pentru toată lumea. Eu mereu am fost de părere că emigrarea e singura opțiune pentru Anglia.

—Dragul meu Hiram, a strigat doamna Otis, dar ce putem face cu o femeie care leșină?

—Pune—o să plătească la fel ca atunci când sparge ceva, a răspuns ministrul; n—o să mai leșine după asta.

Și, desigur, în câteva momente, doamna Umney și—a revenit. Cu toate acestea, nu încăpea îndoială că era extrem de supărată și l—a avertizat cu severitate pe domnul Otis să se ferească de o năpastă care se va abate asupra casei.

—Sir, am văzut cu ochii mei, a spus ea, lucruri care ar zbârli părul din cap oricărui creștin, și multe nopți n—am pus geană pe geană din cauza întâmplărilor groaznice care se petrec aici.

Însă domnul Otis și soția lui au asigurat—o cu căldură pe sărmana femeie că nu se temeau de fante, așa că, după ce a invocat protecția divină pentru noii ei stăpâni și a aranjat să i se mărească salariul, bătrâna menajeră a plecat târșâindu—și picioarele către odaia ei.

II.

Furtuna a ținut toată noaptea, dar nu s—a întâmplat nimic special. Cu toate acestea, a doua zi dimineață, când au coborât la micul dejun, au descoperit că pata înfiorătoare de sânge apăruse din nou pe podea.

—Nu cred că detergentul Paragon are vreo vină, a spus Washington, căci l—am încercat pe tot felul de lucruri. Trebuie să fie din cauza fantomei.

A frecat pata și a doua oară, dar, în dimineața următoare, aceasta a reapărut. În cea de—a treia zi era tot acolo, deși biblioteca fusese încuiată peste noapte de către domnul Otis în persoană, care luase cheile cu el la etaj. De—acum toată familia devenise interesată de subiect; domnul Otis a început să se întrebe dacă nu cumva fusese prea dogmatic respingând ideea existenței fantomelor, doamna Otis și—a exprimat interesul de a se alătura Societății de Spiritism, iar Washington le—a trimis o scrisoare lungă domnilor Myers și Podmore pe tema durabilității petelor sangvine rezultate din crimă. În noaptea aceea, toate îndoielile cu privire la existența în realitate a stafiilor au dispărut pentru totdeauna.

Ziua fusese caldă și însorită, și, în răcoarea serii, toată familia a ieșit la o plimbare cu trăsura și s—a întors acasă abia pe la ora nouă, când a luat o cină ușoară. Subiectul fantomelor nu a fost deloc abordat, așa că nu a existat nici măcar condiția de bază a acelei așteptări receptive care precedă adesea apariția fenomenelor mistice. Așa cum am aflat de la doamna Otis, membrii familiei au abordat doar acele subiecte care formează deseori nucleul conversațiilor obișnuite ale americanilor culți din clasele superioare, cum ar fi faptul că domnișoara Fanny Davenport e o actriță mult mai bună decât Sarah Bernhardt; că e foarte dificil să—ți procuri porumb verde, prăjitură cu hrișcă și mălai dulce, chiar și în cele mai bune gospodării englezești; avantajele sistemului de predare a bagajelor atunci când călătorești cu trenul; și dulceața accentului din New York în comparație cu vorbirea târăgănată a londonezilor. Nu s—a menționat deloc supranaturalul și nici nu s—au făcut aluzii la sir Canterville. La ora unsprezece, familia s—a retras la culcare, iar după o jumătate de ceas toate luminile erau stinse. La ceva vreme după aceea, domnul Otis s—a trezit din cauza unui zgomot ciudat care se auzea pe coridor, la ușa camerei sale. Semăna cu un zăngănit metalic și părea să se apropie din clipă în clipă. Domnul Otis s—a ridicat imediat din pat, a aprins un chibrit și s—a uitat la ceas. Era ora unu fix.

El însuși era destul de calm și și—a verificat pulsul, care nu era deloc febril. Ciudatul zăngănit a continuat și, odată cu el, s—a auzit foarte clar și un zgomot de pași. Domnul Otis și—a pus târlcii, a luat un flacon mic și alungit dintr—un sertar și a deschis ușa. În lumina palidă a lunii, a văzut chiar în fața lui un bătrân cu un aspect înspăimântător. Avea ochii roșii precum cărbunii încinși; hainele, cu o croială demodată, erau murdare și zdren—țaroase, iar de încheieturile mâinilor și de glezne îi atârnavu cătușe grele și lanțuri ruginite.

—Bunul meu domn, a spus ministrul, trebuie să insist să îți ungi lanțurile alea, și ți—am adus în acest scop o sticlă cu lubrifiantul Rising Sun de la Tammany. Se spune că este foarte eficace de la prima aplicare și, drept dovadă, vei găsi pe etichetă mai multe mărturii ale câtorva fețe bisericești eminente de la noi. O s—o las aici, lângă lumânări, și bucuros îți voi mai aduce dacă va fi nevoie.

După ce a rostit aceste cuvinte, ministrul Statelor Unite a pus sticla pe o masă de marmură, a închis ușa și s—a retras la culcare.

Preț de un moment, stafia din Canterville a rămas nemișcată, cuprinsă de o indignare firească; apoi a trântit cu putere sticluța de podeaua lăcuită și a luat—o la goană pe coridor, scoțând gemete dogite și emițând o lumină verde, fântomatică. Cum a ajuns însă în capul scării masive din stejar, de după o ușă izbită de perete au apărut două siluete mici, îmbrăcate în halate, și o pernă mare i—a zbârnâit peste cap! Evident, nu era timp de pierdut, așa că stafia a adoptat repede a patra dimensiune a spațiului ca mijloc de evadare și a dispărut prin lambriuri, lăsând casa într—o liniște deplină.

Atunci când a ajuns în odaia secretă din aripa de vest, s—a sprijinit de o rază de lună ca să—și tragă sufletul și a început să—și analizeze situația. Niciodată nu fusese insultată într—un mod așa de grosolan, în strălucita și neîntrerupta sa carieră de trei sute de ani. S—a gândit la ducesa moștenitoare, pe care o speriasse de moarte când stătea în fața oglinzii, îmbrăcată în mătase și diamante; la cele patru slujnice pe care le făcuse să urle isteric când rânjise la ele prin perdelele unui dormitor pentru oaspeți; la preotul paroh, căruia îi stinsese lumânarea când se întorcea noaptea târziu din bibliotecă și care de atunci, martir perfect al bolilor nervoase, era în grija lui sir William Gull; și la bătrâna madame de Tremouillac, care se trezise într—o dimineață devreme și văzuse un schelet așezat în fotoliul ei, citindu—i jurnalul, după care fusese consemnată la pat timp de șase săptămâni din cauza unei crize de meningită, și care, după ce se vindecase, revenise în sânul Bisericii și încetase orice corespondență cu scepticul acela notoriu, monsieur de Voltaire.

Și—a amintit de noaptea aceea groaznică în care netrebnicul de lord Canterville fusese găsit sufocându—se în dormitorul său, cu valetul de caro în gât, și mărturisise, chiar înainte să—și dea duhul,

că trișase cu acea carte la joc, escrocându—l pe Charles James Fox de 50 000 de lire la Crockford's⁵, apoi jurase că fantoma îl silise s—o înghită. Și—a amintit de toate marile sale realizări, de la majordomul care se împușcase în cămară pentru că văzuse o mână verde ciocnind la fereastră până la frumoasa lady Stutfield, care era obligată să poarte mereu la gât o panglică neagră din catifea pentru a ascunde urmele a cinci degete imprimate pe pielea ei albă și care se înecase, în cele din urmă, în iazul cu crape de la capătul aleii King's Walk. Cu egocentrismul entuziast al unui artist adevărat, și—a revăzut cele mai apreciate spectacole și a zâmbit amarnic în sinea sa când i—a venit în cap ultima sa apariție ca „Reuben cel Roșu sau sugarul strangulat”, debutul său ca „Guant Gibeon, vampirul din Bexley Moor” și furorile pe care le stârnise într—o dimineață plăcută de iunie când jucase popice cu propriile sale oase pe terenul de tenis. Și, după toate acestea, să vină niște afurisiți de americani moderni să—i ofere lubirifiant Rising Sun și să—i arunce cu perne în cap! Așa ceva era de neconceput, în plus, nici o fantomă din istorie nu fusese vreodată tratată într—o asemenea manieră. Prin urmare, s—a hotărât să se răzbune și a rămas acolo, într—o postură de meditație profundă, până la sosirea zorilor.

---

⁵ Club tipic englezesc pentru aristocrați, care a existat între 1828 și 1845, vestit pentru jocurile sale de cărți (n.red.)

III.

A doua zi dimineața, când s—au reunit la micul dejun, membrii familiei Otis au discutat pe larg despre fantomă. Ministrul Statelor Unite era, în mod firesc, un pic iritat de faptul că nu—i fusese acceptat darul. —Eu nu—mi doresc să—i aduc vreun prejudiciu personal fantomei, a spus el, și trebuie să admit că, având în vedere că locuiește în casă de atâta amar de vreme, nu cred că e câtuși de puțin politicoș să aruncați cu perne în ea — o remarcă foarte corectă, la care, regret să spun, gemenii au izbucnit în hohote de râs. Pe de altă parte, a continuat el, dacă chiar refuză să folosească lubrifiantul Rising Sun, va trebui să îi luăm lanțurile. Este imposibil să dormi cu un asemenea zgomot la ușa camerei.

Cu toate acestea, în restul săptămânii n—au mai fost deranjați, iar singurul lucru care le stârnea interesul era înnoirea continuă a petei de sânge de pe podeaua din bibliotecă. Era cu siguranță o chestiune foarte stranie, întrucât domnul Otis încuia mereu ușa pe timpul nopții, iar ferestrele aveau obloanele bine trase. De asemenea, culoarea schimbătoare a petei stârnea foarte multe comentarii. În unele dimineți era de un roșu decolorat (aproape cărămiziu), apoi se făcea stacojie, apoi mov intens, și o dată, când au coborât la ora de rugăciune în familie pe care o țineau conform ritualurilor simple ale Bisericii Episcopale Reformate Libere din America, au găsit—o de un verde smarald intens. Cum e și firesc, aceste schimbări caleidoscopice îi amuzau pe toți foarte mult și în fiecare seară se făceau pariuri despre cum va fi pata a doua zi.

Singura persoană care nu a intrat în joc a fost micuța Virginia, care, dintr—un motiv inexplicabil, era mereu afectată de vederea petei de sânge și aproape a plâns în dimineața în care au găsit—o de un verde smarald.

A doua apariție a fântomei a fost duminică seara. La scurt timp după ce s—au dus la culcare, locatarii casei au fost speriați brusc de o bufnitură îngrozitoare care s—a auzit în foaier. Au coborât degrabă la parter și au descoperit că o armură masivă se desprinsese de pe suport și căzuse pe podeaua de piatră, în timp ce, pe un jilț cu spătar înalt, ședea stafia din Canterville, frecându—și genunchii cu o expresie de teribilă suferință pe chip. Gemenii, care își aduseseră cu ei țevile de suflat boabe de mazăre, au tras imediat în ea două proiectile, cu o precizie care poate fi obținută doar după o practică îndelungată și

atentă pe un profesor de caligrafie, iar ministrul Statelor Unite a ațintit un revolver înspre ea și a somat—o, în conformitate cu eticheta californiană, să ridice mâinile! Stafia s— a ridicat cu un urlet sălbatic de furie și a trecut prin ei ca o ceață, stingându— i lumânarea lui Washington Otis și lăsându— i pe toți în întuneric. Când a ajuns în capul scărilor, și— a revenit și s— a hotărât să scoată câteva hohote de râs demonic. Le găsisese extrem de utile în mai multe situații. Se spunea că îi albiseră peruca lordului Raker într— o singură noapte și cu siguranță le făcuseră pe trei dintre guvernantele franțuzoaice ale lui lady Canterville să— și dea preavizul înainte să li se termine perioada de probă.

Prin urmare, a râs cu râsul său cel mai groaznic, până când acoperișul boltit a răsunat iar și iar, dar, nici nu se stinsese bine înfricoșătorul ecou, că s— a deschis o ușă pe care a ieșit doamna Otis, îmbrăcată cu un halat de noapte albastru— deschis.

—Mă tem că nu te simți bine, i— a spus ea, așa că ți— am adus o sticlută cu tinctura doctorului Dobell. Dacă ai indigestie, ai să vezi că e un leac excelent.

Stafia a privit— o cu furie și pe loc a început pregătirile pentru a se transforma într— un câine mare și negru, o realizare pentru care era pe drept renumită și căreia medicul de familie îi atribuisese mereu retardul permanent al unchiului lordului Canterville, onorabilul Thomas Horton. Cu toate acestea, sunetul unor pași care se apropiau au făcut— o să ezite în îndeplinirea scopului său, așa că s— a mulțumit să devină ușor fosforescentă și a dispărut, nu înainte de a scoate un geamăt profund, mor— mântal, exact atunci când gemenii o ajungeau din urmă.

Când s— a întors în camera ei, și— a pierdut cu totul cumpătul și s— a lăsat pradă unei agitații extrem de violente. Vulgaritatea gemenilor și materialismul dezgustător al doamnei Otis erau, în mod firesc, foarte deranjante, dar ce o supăra cel mai mult era faptul că nu fusese în stare să— și îmbrace armura. Sperase că până și americanii moderni vor găsi palpitantă o stafie în armură, dacă nu din alt motiv măcar din respect față de poetul lor Long— fellow și de poezia lui atât de grațioasă și atrăgătoare, asupra căreia se aplecase și ea în decursul multor ore plictisitoare pe vremea când familia Canterville era plecată de acasă. În plus, era armura sa personală. O purtase cu mare succes la turnirul de la Kenilworth⁶ și fusese îndelung complimentată de nimeni alta decât de Regina Fecioară însăși. Dar acum, când o îmbrăcase, fusese copleșită de greutatea platoșei uriașe și a coifului din oțel și se prăvălise grămadă pe podeaua de piatră, zdrelindu— și genunchii și julindu— și încheieturile degetelor de la mâna dreaptă.

Timp de câteva zile, stafia a fost extrem de bolnavă și nu a ieșit mai deloc din odaie, cu excepția momentelor în care se ducea să repună pata de sânge la locul ei. Însă a avut mare grijă de ea și și— a revenit, așa că s— a hotărât să mai facă o a treia încercare de a— i speria pe ministrul Statelor Unite și pe membrii familiei sale.

A ales data de vineri, 17 august, pentru a— și face apariția și și— a petrecut toată ziua scotocind prin garderobă, de unde a ales, în cele din urmă, o pălărie mare cu borurile căzute, cu o pană roșie, un lințoliu cu volănașe la încheieturile mâinilor și la gât și un pumnal ruginit. Spre seară s— au stârnit o furtună și o ploaie puternică, iar vântul bătea atât de tare, că toate ferestrele și ușile din casa cea veche zornăiau și scârțâiau. Era o vreme întocmai cum îi plăcea ei. Planul de bătaie era următorul: avea să— și croiască drum în liniște către odaia lui Washington Otis, să bolborosească deasupra lui la capul patului și să se înjunghie singură în gât de trei ori pe sunetul unei muzici lente. Avea un dinte special contra lui Washington, căci știa că el e cel care are obiceiul de a îndepărta faimoasa pată de sânge Canterville cu ajutorul detergentului Paragon de la Pinkerton. După ce îl va fi redus pe acest tânăr nesăbuit și necugetat la o stare de groază absolută, avea să se îndrepte către odaia ocupată de ministrul Statelor Unite și de soția lui, iar acolo, să— și pună o mână rece și umedă pe fruntea doamnei Otis, șoptindu— i în același timp soțului speriat cumplitale secrete ale osuarului. Cu privire la micuța Virginia nu se hotărâse încă. Ea n— o insultase niciodată și era drăguță și blândă. Câteva gemete dogite din șifonier aveau să fie suficiente, se gândi fantoma, sau, în caz că asta nu o trezea, putea să tragă puțin de plapumă cu degete tremurătoare. Cât despre gemeni, era foarte hotărâtă să le dea o lecție. Primul lucru care trebuia făcut era să li se așeze pe piept, ca să le dea senzația unui coșmar sufocant.

Apoi, având în vedere că paturile lor erau destul de apropiate unul de altul, să se așeze între ele sub forma unui cadavru verde și rece ca gheața, până când paralizau de frică, iar în cele din urmă, să— și arunce jos

---

⁶ Castel medieval faimos în Warwickshire, la aproximativ 150 de kilometri nord— vest de Londra (n.red.)

giulgiul și să se târască prin odaie cu oasele albe și uscate și cu un ochi ieșit din orbite, în persoana lui „Daniel cel Nătâng, scheletul sinucigaș”, un rol în care stărnise groaza de mai multe ori și pe care îl considera chiar egal faimosului său „Martin maniacul sau misterul mascat”.

La zece și jumătate a auzit familia ducându-se la culcare. O vreme a fost deranjată de hohotele ascuțite de râs ale gemenilor, care, cu veselia relaxată a tuturor școlarilor, se distrau înainte să adoarmă, dar la unsprezece și un sfert se lăsase o liniște deplină, și, când a bătut de miezul nopții, stafia a pornit să—și ducă planurile la îndeplinire. Cucuveaua bătea din aripi la ferestre, corbii croncăneau din tisa cea bătrână, iar vântul șuiera și gemea în jurul casei ca un suflet pierdut; dar membrii familiei Otis dormeau fără să știe ce îi așteaptă și, peste sunetul ploii și furtunii, fantoma auzea sforăitul constant al ministrului Statelor Unite. A pășit încet dintre lambriuri, cu un surâs malefic pe gura nemiloasă și zbârcită, iar luna și—a ascuns fața într—un nor când a trecut pe lângă bovindou, acolo unde blazonul său și cel al soției omorâte erau încrustate în albastru și auriu. A alunecat tot mai departe, ca o umbră diabolică, și însuși întunericul părea s—o deteste când trecea prin el.

O dată i s—a părut că aude pe cineva strigând și s—a oprit; dar era doar lătratul unui câine de la Red Farm, așa că a mers mai departe, mormăind blesteme ciudate din secolul al șaisprezecelea și, din când în când, fluturând pumnalul ruginit în aerul din miez de noapte. În cele din urmă, a ajuns la colțul coridorului care ducea spre odaia nefericitului Washington. Preț de o clipă s—a oprit acolo. Vântul îi ridica pletele lungi și cenușii în vârful capului și îi umfla în falduri grotești, de coșmar, cumplitul lințoliu în care se înfășurase. Apoi ceasul a bătut de douăsprezece și un sfert, și ea a simțit că venise vremea. A chicotit în sinea sa și a dat colțul; dar nici bine n—a făcut asta, că a și căzut pe spate cu un vaiet jalnic de spaimă și și—a ascuns fața albită în palmele prelungi și osoase. Chiar acolo, înaintea ei, stătea o arătare cumplită, nemișcată ca o statuie și monstruoasă ca visul unui nebun! Avea capul chel și lucios, fața, rotundă, grasă și albă, și un râs hidos părea să—i fi deformat trăsăturile într—un rânjel etern. Din ochi îi ieșeau raze de lumină stacojie, gura îi era un puț larg de foc și niște straie hidoase, la fel ca ale sale, îi îmbrăcau în faldurile albe silueta masivă. Pe piept avea o plăcuță cu un scris ciudat cu caractere antice — probabil un pergament al rușinii, s—a gândit stafia din Canterville, unde erau trecute cine știe ce păcate groaznice, vreun calendar cumplit al crimelor —, iar în mâna dreaptă ținea un paloș din oțel strălucitor.

Cum nu mai văzuse niciodată o fantomă, stafia a fost, cum e și firesc, teribil de înspăimântată și, după ce a mai aruncat o privire grăbită către vedenia aceea înfricoșătoare, a fugit înapoi în odaia sa, împiedicându-se în giulgiul lung în timp ce gonea pe coridor și scăpând pumnalul ruginit în cizmele ministrului, unde a fost găsit a doua zi dimineată de majordom. Odată ajunsă în intimitatea apartamentului său, s—a aruncat pe un mic pat de scânduri și și—a ascuns fața sub haine. Totuși, după o vreme, bătrâna și curajoasa fantomă din Canterville și—a venit în fire și s—a hotărât să meargă să stea de vorbă cu cealaltă stafie imediat ce se crăpa de ziuă. Prin urmare, de îndată ce zorile au început să tivească dealurile cu argintiu, s—a întors în locul în care văzuse prima oară groaznica arătare, simțind că, la urma urmei, două fantome erau mai bune decât una și că, având ajutorul noului său prieten, va putea să—i sperie în siguranță pe gemeni. Când a ajuns la locul faptei însă, s—a pomenit în fața unei priveliști îngrozitoare. Era limpede că se întâmplase ceva cu arătarea, pentru că lumina îi dispăruse cu totul din ochii goi, paloșul lucitor îi căzuse din mână, și ea însăși se sprijinea de perete într—o postură incomodă și nefirească. Stafia cea bătrână s—a repezit și a cuprins—o cu brațele, când, spre surprinderea ei, capul arătării s—a rostogolit pe podea, corpul i s—a culcat la pământ, și s—a trezit că ține în brațe o perdea de baldachin din rips alb, iar la picioare are o mătură cu coadă lungă, un satâr de bucătărie și un bostan gol pe dinăuntru!

Incapabilă să înțeleagă această transformare bizară, a înșfăcat cu o grabă febrilă plăcuța și acolo, în lumina cenușie a dimineții, a citit aceste vorbe înfricoșătoare:

BĂTRÂNA STAFIE

Singura sperietoare originală și adevărată

Feriți—vă de imitații!

Toate celelalte sunt contrafăcute.

Și—a dat seama imediat despre ce era vorba. Fusesse păcălită, planurile îi fuseseră zădărnice, și cineva o bătuse cu propriile arme! În ochi i—a apărut privirea strămoșească a neamului Canterville; a molfăit din gingiile știrbe și, ridicându—și mâinile veștejite deasupra capului, a jurat în frazeologia pitorească a școlii antice că, atunci când Chanticleer⁷ va suna de două ori din cornu—i vesel, se vor făptui fapte sângeroase și moartea va călca pe pământ cu pași neauziți.

Nici nu și—a terminat bine groaznicul jurământ că, de pe acoperișul cu țigle roșii al unei gospodării din depărtare, s—a auzit cântatul unui cocoș. Stafia a scos în șoaptă un hohot de râs lung și amar și a așteptat.

A așteptat îndelung, oră după oră, dar cocoșul, din cine știe ce motiv ciudat, n—a mai cântat. În cele din urmă, la șapte și jumătate, înspăimântătoru—i priveghi a fost întrerupt de sosirea cameristelor, așa că a tropăit înapoi în odaia ei, gândindu—se la jurământul inutil și la planurile zădărnice. Acolo a consultat mai multe cărți despre cavaleri, de care era foarte atașată, și a descoperit că, de fiecare dată când fusese folosit acest jurământ, Chanticleer cântase mereu și a doua oară.

—S—o ia gaia pe orătania aia afurisită, a murmurat ea, am trăit și ziua în care, cu sulița mea destoinică, i—aș fi străpuns beregata și l—aș fi făcut să cânte pentru mine și mort, dacă era!

Apoi s—a întins într—un sicriu confortabil din plumb și a rămas acolo până seara.

⁷ Nume simbolic pentru cocoș; după personajul omonim din fabulele populare cu Renard vulpoiul. O versiune a acestora a fost popularizată în Anglia după ce a apărut în *Povestirile din Canterbury* de Geoffrey Chaucer. (n.red.)

IV.

A doua zi, fantoma s—a simțit foarte slăbită și obosită. Agitația îngrozitoare din ultimele patru săptămâni începea să lase urme. Avea nervii complet zdruncinați și tresărea la cel mai mic zgomot. Timp de cinci zile a rămas în odaia ei și, într—un final, s—a hotărât să nu se mai ocupe de pata de sânge de pe podeaua bibliotecii. Dacă familia Otis nu o voia, atunci era limpede că n—o meritau. Era clar că erau oameni care își duceau existența pe un plan inferior, material, incapabili să aprecieze valoarea simbolică a fenomenelor senzoriale.

Însă chestiunea aparițiilor fantomatice și a evoluției corpurilor astrale⁸ era una cu totul și cu totul diferită și nu ținea numai de ea. Era datoria ei solemnă să apară pe coridor o dată pe săptămână și să bolborosească de la bovindoul mare în prima și a treia miercuri din lună și nu vedea cum ar fi putut să se elibereze, în mod onorabil, de aceste obligații. Adevărat, viața îi fusese plină de rele, dar, pe de altă parte, era foarte conștiincioasă în privința lucrurilor care aveau legătură cu supranaturalul. Prin urmare, în următoarele trei sâmbete a traversat coridorul, ca de obicei, între miezul nopții și ora trei dimineața, luându—și toate precauțiile pentru a nu fi văzută sau auzită. S—a descălțat de cizme, a pășit cât de delicat a putut peste scândurile mâncate de cari, a purtat o pelerină mare din catifea neagră și a fost atentă să folosească lubrifiantul Rising Sun pentru a—și unge lanțurile. Mă văd obligat să mărturisesc că i—a fost extrem de dificil să ia această ultimă măsură de precauție. Cu toate acestea, într—o noapte, în timp ce familia lua cina, s—a strecurat în dormitorul domnului Otis și a șterpelit o sticlură. La început s—a simțit puțin umilită, dar apoi a fost suficient de înțeleaptă ca să—și dea seama că invenția era lăudată pe drept și, într—o oarecare măsură, îi servea scopurile. Dar, în ciuda tuturor precauțiilor, n—a scăpat nevătămată.

În continuare găsea sfori întinse de—a latul coridorului, de care se împiedica în întuneric, și o dată, când era îmbrăcată în „Isaac cel negru sau vânătorul din Hogley Woods”, a tras o căzătură urâtă când a pășit pe lunecuşul uns cu unt pe care gemenii îl ticluiseră de la intrarea în Sala Tapiseriilor până la capătul scării de stejar. Ultima insultă a înfuriat—o într—atât, încât s—a hotărât să facă un ultim efort de a—și recăpăta demnitatea și poziția socială și și—a propus să—i viziteze în seara următoare pe școlarii obraznici de la Eton⁹ în rolul faimosului său personaj „Rupert cel nesăbuit sau contele fără cap”.

---

⁸ în parapsihologie și ezoterism, corpul astral este, în esență, sufletul, separat de corpul fizic și de minte și influențat de planul astral al existenței de planete și sfere celeste (n.red.)

⁹ Celebru liceu englezesc cu internat, numai pentru băieți (n.red.)

Nu apăruse în deghizarea asta de mai bine de șaptezeci de ani; de fapt, de când o înspăimântase cu ea pe drăguța de lady Barbara Modish ea rupsesse brusc logodna cu bunicul actualului lord Canterville și fugise la Gretna Green cu chipeșul Jack Castleton, declarând că nimic pe lumea asta nu o va convinge să se mărite cu un bărbat dintr—o familie care permitea unei fantome atât de oribile să se plimbe în sus și în jos pe terasă la lăsarea serii. Sărmanul Jack fusese ulterior împușcat în duel de către lordul Canterville la Wandsworth Common, și lady Barbara murise de inimă rea la Tunbridge Wells înainte să se încheie anul, așa că da, deghizarea fusese un succes în toate privințele. Era însă un „machiaj” foarte dificil, dacă pot folosi o expresie atât de teatrală cu privire la unul dintre cele mai mari mistere ale supranaturalului sau, ca să folosesc un termen mai științific, ale tărâmului de dincolo, și i—a luat trei ceasuri încheiate ca să—și ducă la bun sfârșit pregătirile.

În cele din urmă, totul a fost gata, și stafia era foarte mulțumită de felul în care arăta. Cizmele grele de călărie asortate îi erau un pic mari și nu găsisse decât unul dintre cele două pistoale de vânătoare, dar, per ansamblu, era destul de încântată, astfel că, la unu și un sfert, a alunecat prin lambriuri și s—a furișat pe coridor. Când a ajuns la odaia în care dormeau gemenii — care, trebuie să menționez, se numea Iatacul Albastru datorită culorii draperiilor — a găsit ușa întredeschisă. Vrând să—și facă o intrare dramatică, a dat ușa de perete, dar un urcior greu cu apă a căzut drept pe ea, udând—o până la piele și ratându—i la mustață umărul stâng. În același moment a auzit râsete înăbușite din patul cu baldachin. A fost așa un șoc pentru sistemul său nervos, că bătrâna fantomă s—a refugiat în odaia ei cât de repede a putut și a doua zi a fost ținută la pat de guturai. Singurul lucru care o consola în toată povestea era că nu—și adusese și capul cu ea, căci, dacă ar fi făcut—o, consecințele ar fi putut fi foarte grave.

După această întâmplare, a renunțat la ideea de a înspăimânta familia cea grosolană de americani și s— a mulțumit să se furișeze pe coridoare în târlci de păslă, cu un fular gros și roșu în jurul gâtului, de teamă să n— o tragă curentul, și cu o archebuză mică în mâini, în caz că era atacată de gemeni. Lovitura finală a primit— o pe 19 septembrie.

Se dusesse la parter, în foaierul grandios, încredințată că măcar acolo n— o va deranja nimeni, și se distra făcând observații satirice la adresa fotografiilor mari, tip portret, ale ministrului Statelor Unite și soției sale, care luaseră locul tablourilor cu familia Canterville. Era îmbrăcată simplu, dar curat, într— un lințoliu lung cu mucegai de cimitir pe el, își legase maxilarul cu o fâșie de pânză galbenă și avea în mână un mic felinar și o lopată de gropar. De fapt, era deghizată în „Jonas cel neîngropat sau hoțul de cadavre din Chertsey Barn”, una dintre cele mai remarcabile personificări ale sale, pe care familia Canterville avea toate motivele s— o țină minte deoarece era adevărata sursă a vrajbei dintre ei și vecinul lor, lordul Rufford. Era în jur de două și un sfert dimineața și, din câte își dăduse ea seama, nu mișca nimeni. Însă, în timp ce se îndrepta către bibliotecă pentru a vedea dacă mai sunt urme din pata de sânge, brusc, de după colț, i— au sărit în față două siluete care își fluturau cu frenezie brațele deasupra capului și care i— au urlat „BAU!” în ureche.

Cuprinsă de panică, lucru firesc în împrejurările date, s—a repezit către scară, dar acolo l—a găsit pe Washington Otis, care o aștepta cu o pompă pentru grădinărit în mâini. Astfel, înconjurată de dușmani din toate părțile și aproape încolțită, a dispărut prin soba mare din fontă care, din fericire pentru ea, nu era aprinsă și a trebuit să—și croiască drum prin burlane și hornuri până a ajuns în propria odaie, într—o stare îngrozitoare de degradare, dezordine și disperare.

După incidentul acesta, n—a mai fost văzută în expediții nocturne. Gemenii au stat de veghe s—o aștepte de mai multe ori și au presărat coji de nuci pe coridoare în fiecare seară, spre teribila exasperare a părinților și servitorilor, dar în zadar. Era destul de limpede că stafia avea sentimentele așa de rănite, că nu mai voia să apară, în consecință, domnul Otis și—a reluat lucrul la istoria Partidului Democrat asupra căreia se aplecase de mai mulți ani; doamna Otis a organizat o petrecere la care s—au gătit crustacee în aer liber, petrecere care a uimit tot comitatul; băieții au început să joace lacrosse, euchre, poker și alte jocuri specific americane, iar Virginia călărea pe poteci cu poneiul ei, însoțită de tânărul duce de Cheshire, care venise să—și petreacă ultima săptămână de vacanță la Canterville Chase. Toată lumea a presupus că fantoma dispăruse, iar domnul Otis chiar i—a scris o epistolă în acest sens lordului Canterville, care, în scrisoarea de răspuns, și—a exprimat deosebita plăcere de a primi aceste vești și i—a trimis cele mai sincere felicitări destoinicei soții a ministrului.

Cu toate acestea, familia Otis s— a înșelat, căci fantoma era tot în casă și, deși aproape invalidă acum, nu era deloc dispusă să lase lucrurile așa, în special deoarece auzise că printre oaspeți se afla și tânărul duce de Cheshire, al cărui străunchi, lordul Francis Stilton, pariase cândva o sută de guinee cu un anume colonel Carbury că va juca zaruri cu fantoma de la Canterville și fusese găsit a doua zi dimineață zăcând pe podea într— o asemenea stare de paralizie, încât, deși trăise până la adânci bătrâneți, nu mai reușise niciodată să spună și altceva în afară de „șase—șase”.

Povestea fusese bine cunoscută la vremea respectivă, deși, desigur, din respect pentru sentimentele celor două familii nobiliare, se făcuse tot posibilul pentru a o trece sub tăcere; o relatare detaliată a împrejurărilor în care se petrecuseră toate acestea este inclusă în volumul al treilea al *Amintirilor despre prințul regent și tovarășii săi* scrise de lordul Tattle¹⁰. Prin urmare, fantoma era, în mod firesc, foarte nerăbdătoare să demonstreze că nu—și pierduse influența asupra familiei Stilton, cu care era, de fapt, înrudită de departe, căci al doilea soț al unei verișoare primare de—a sa fusese Sieur de Bulkeley, din a

¹⁰ Autor și operă închipuite de Wilde (n.red.)

căruia linie se trag toți ducii de Cheshire, fapt bine cunoscut de toată lumea. Prin urmare, s—a pregătit să i se arate micului iubit al Virginiei în rolul „Călugărului vampir sau al benedictinului fără sânge”, o apariție atât de cumplită, încât, atunci când lady Startup o văzuse — întâmplare petrecută în 1764, de un revelion fatal —, slobozise mai multe țipete pătrunzătoare, încununate de un atac violent de apoplexie, în urma căruia murise la trei zile după ce îi dezmoștenise pe cei din familia Canterville, cele mai apropiate rude ale sale, și își lăsase toți banii farmacistului ei londonez, însă groaza pe care i—o provocau gemenii a împiedicat—o pe bătrâna stafie să iasă din odaie, așa că micul duce a dormit liniștit sub baldachinul decorat cu pene din Iatacul Regal, visând la Virginia.

V.

La câteva zile după asta, Virginia și cavalerul ei cu părul creț au plecat să călărească pe pășunile de la Brockley, unde fata și—a sfâșiat așa de rău veșmintele când a trecut printr—un gard viu, că, la întoarcerea acasă, s—a decis să urce pe scara servitorilor ca să nu fie văzută. Când a trecut pe lângă Sala Tapiseriilor, a cărei ușă se întâmpla să fie deschisă, i s—a părut că vede pe cineva acolo și, crezând că e camerista mamei ei, care își aducea uneori de lucru aici, s—a uitat înăuntru ca s—o roage să—i cârpească veșmintele. Spre imensa ei surpriză, a dat de însăși fantoma din Canterville! Aceasta stătea lângă fereastră, privind cum auriul șters al copacilor îngălbeniți flutura prin aer și cum frunzele roșietice dansau nebunește pe aleea lungă. Își sprijinea capul în palmă și avea un aer de teribilă deprimare. Arăta atât de pierdută și de distrusă, încât micuța Virginia, al cărei prim impuls fusese să fugă să se încuie în odaia ei, a fost cuprinsă de milă și s—a hotărât să încerce să o consoleze. Așa de ușor i—a fost pasul și atât de profundă era melancolia fantomei, că stafia nu și—a dat seama de prezența Virginiei până când ea nu i—a vorbit.

—Îmi pare așa de rău pentru dumneata! i—a spus ea. Dar frații mei se întorc la Eton mâine, și apoi, dacă o să te porți frumos, n—o să te mai deranjeze nimeni.

—Ce absurditate, să—mi ceri mie să mă port frumos! i—a răspuns fantoma lui sir Simon, întorcând uimită capul către fetișcana frumoasă care îndrăznise să i se adreseze. O mare absurditate! Eu trebuie să—mi zdrăngăn lanțurile, să gem prin gaura cheii și să bântui noaptea, dacă la asta te referi. E singurul motiv pentru care exist.

—Nu e deloc un motiv să exiști, și știi și dumneata că ai fost foarte rău. Doamna Umney ne—a spus în prima zi când am sosit aici că ți—ai omorât soția.

—Păi, bine, recunosc, spuse fantoma, arțăgoasă, dar a fost strict o chestiune de familie și nu e treaba nimănui.

—E foarte rău să omori pe cineva, a spus Virginia, care avea uneori o dulce seriozitate victoriană, moștenită de la vreun strămoș din New England.

—Ah, urâsc severitatea asta ieftină a eticii abstracte! Soția mea era foarte banală, nu—mi scrobea niciodată gulerele cum trebuie și habar n—avea să gătească. Stai, să vezi, am împușcat un căprior în Hogley Woods, un exemplar magnific, și știi cum l—am trimis la masă? Mă rog, nu mai contează acum, căci asta s—a petrecut cu mult timp în urmă și nu cred că a fost drăguț din partea fraților ei să mă lase să mor de foame, chiar dacă am omorât—o.

—Ai murit de foame? Vai, domnule fantomă — adică, sir Simon —, îți este foame? Am un sendviș în tolbă. Îl vrei?

—Nu, mulțumesc, acum nu mai mănânc nimic; dar e foarte amabil din partea ta, oricum, și tu ești mai drăguță decât restul familiei tale oribile, nepoliticoase, vulgare și necinstite.

—Încetează! a strigat Virginia, bătând din picior, dumneata ești nepoliticos, și oribil, și vulgar! Cât despre necinste, știi că mi—ai furat vopselele din trusa de pictură pentru a împrăști pata aceea ridicolă de sânge din bibliotecă. Mai întâi mi—ai luat toate tuburile cu roșu, inclusiv stacojiul, și n—am mai putut să fac apusuri de soare, apoi mi—ai luat verdele smarald și galbenul—crom și în cele din urmă am rămas doar cu violetul și cu albul chinezesc și n—am putut să pictez decât peisaje în lumina lunii, care sunt mereu deprimante și deloc ușor de făcut. Nu te—am pârât niciodată, deși am fost foarte iritată, și toată povestea a fost ridicolă; căci cine a auzit vreodată de sânge verde—smarald?

—Păi, serios acum, a spus fantoma, destul de spășită, ce era să fac? E destul de greu să mai faci rost de sânge adevărat în ziua de azi și, cum fratele tău a fost cel care a început toate astea cu detergentul lui Paragon, n—am văzut nici un motiv să nu—ți iau vopselele. Cât despre culoare, e o chestie de gust: bunăoară, familia Canterville are sânge albastru, cel mai albastru din Anglia; dar știu că voi, americanii, nu dați doi bani pe asta.

—Nu știi nimic despre America, și cel mai bun lucru ar fi să emigrezi ca să te destupi la minte. Tatăl meu va fi încântat să—ți dea drept de liberă trecere, și, deși există o taxă vamală ridicată pentru spirite de orice fel, nu va fi nici o problemă la vamă, deoarece toți agenții sunt democrați. Odată ajuns la New York, sigur vei avea un mare succes. Știu mulți oameni care ar plăti sute de mii de dolari pentru un bunic și mult mai mult pentru o fantomă de familie.

—Nu cred că mi—ar plăcea America.

—Bănuiesc că din cauză că nu avem ruine și curiozități, a spus Virginia pe un ton sarcastic.

—N—aveți ruine! N—aveți curiozități! a răspuns fantoma. Aveți, în schimb, marina și manierele voastre.

—O seară bună! O să mă duc să—l rog pe tata să le dea gemenilor o săptămână în plus de vacanță.

—Te rog nu pleca, domnișoară Virginia! a strigat sir Simon; sunt atât de singur și de nefericit, și chiar nu știu ce să fac! Vreau să adorm și nu pot.

—Asta e chiar absurd! Tot ce trebuie să faci e să te duci la culcare și să suflă în lumânare. Uneori e foarte greu să rămâi treaz, în special la biserică, dar să adormi nu e deloc greu. Până și bebelușii știu cum să facă asta, și ei nu sunt isteți deloc.

—N—am mai dormit de trei sute de ani, a spus el cu tristețe, și ochii frumoși și albaștri ai Virginiei s—au făcut mari de uimire; de trei sute de ani n—am pus geană pe geană, și sunt așa de obosit!

Virginia a devenit serioasă, iar buzele mici i—au tremurat ca frunzele de trandafir. S—a apropiat de sir Simon și, lăsându—se în genunchi lângă el, i—a privit chipul zbârcit.

—Sărmană, sărmană fantomă! a murmurat ea. N—ai un loc unde să poți dormi?

—Undeva departe, dincolo de pădurea de pini, a răspuns stafia pe un ton scăzut, visător, e o grădiniță. Acolo iarba crește deasă și înaltă, presărată cu flori de cucută mari și albe ca niște stele, acolo cântă privighetoarea noaptea întreagă. Cântă cât e noaptea de lungă, și luna rece de cristal veghează, în timp ce copacii de tisă își întind crengile mari peste cei adormiți.

Ochii Virginiei s—au umplut de lacrimi, și fata și—a ascuns fața în palme.

—Te referi la Grădina Morții, a șoptit ea.

—Da, moartea. Moartea trebuie să fie așa de frumoasă! Să stai întins în pământul maroniu și moale, cu iarba unduindu—se la capul tău, și să asculți tăcerea! Să nu ai zile de ieri, nici zile de mâine. Să uiți

timpul, să uiți viața, să fii împăcat. Tu mă poți ajuta. Tu poți să—mi deschizi porțile casei morții, căci porți dragostea cu tine, și dragostea e mai puternică decât moartea.

Virginia s—a cutremurat, străpunsă de un fior rece, și, preț de câteva momente, s—a făcut tăcere. Fata simțea că se află în toiul unui vis urât.

Apoi fantoma a vorbit din nou și vocea ei a sunat ca șuieratul vântului.

—Ai citit vreodată vechea profeție de pe fereastra bibliotecii?

—Vai, adesea! a strigat fata, ridicând capul. O știu pe dinafară. E pictată cu litere negre, stranii, și e greu de deslușit. Sunt doar șase versuri:

*Când o fecioară de aur o să reușească
Să facă buze păcătoase rugăciunea s—o rostească,
Când un migdal neroditor va înflori
Și o copilă lacrimile își va dărui,
Atunci în casă liniște se va face
Și neamul Canterville va viețui în pace.*

—Dar nu știu ce înseamnă.

—Înseamnă, a spus stafia cu tristețe, că trebuie să plângi alături de mine pentru păcatele mele și să te rogi cu mine pentru sufletul meu, pentru că eu nu am credință, și apoi, dacă ai fost mereu dulce, și bună, și blândă, îngerul morții se va îndura de mine. Vei vedea siluete înspăimântătoare în întuneric, vei auzi voci malefice care—ți vor șopti la ureche, dar nimeni nu—ți va face nici un rău, căci iadul n—are nici o putere în fața inocenței unei copile.

Virginia nu a răspuns, iar fantoma și—a frământat mâinile disperată în timp ce se uita la capul plecat, cu plete de aur, al copilei. Deodată, fata s—a ridicat, palidă la față și cu o lumină stranie în ochi.

—Nu mi—e teamă, a spus ea cu tărie, și îl voi ruga pe înger să se îndure de dumneata!

Fantoma a scos un strigăt de bucurie abia auzit, s—a ridicat de pe scaun și, luându—i mâna într—a sa, s—a aplecat cu un gest demodat și i—a sărutat—o. Avea degetele reci ca gheața, și buzele îi ardeau ca fierul încins, dar Virginia nu a șovăit atunci când sir Simon a condus—o prin odaia întunecoasă. Pe tapiseria de un verde șters erau brodați niște mici vânători. Sunau din cornurile lor cu ciucuri și îi făceau semn cu mâinile lor micuțe să se întoarcă din drum.

—Întoarce—te, micuță Virginia, strigau ei, întoarce—te!

Dar fantoma a strâns—o mai tare de mână, și ea a închis ochii să nu—i mai vadă. Din adâncul căminului, animale hidoase, cu cozi de șopârlă, clipeau către ea din ochii bulbucăți, murmurând:

—Păzește—te, micuță Virginia, păzește—te! S—ar putea să nu te mai vedem niciodată!

Dar fantoma a alunecat mai iute înainte, și Virginia nu le—a ascultat. Când au ajuns la capătul sălii, fantoma s—a oprit și a murmurat niște vorbe pe care fata nu le—a înțeles. Virginia a deschis ochii și a văzut cum zidul se destramă încet, ca o ceață, și în față le apare o peșteră mare și întunecoasă. Un vânt aspru și rece a suflat peste ei, iar fata a simțit cum o trage ceva de rochie.

—Repede, repede, a strigat fantoma, altfel va fi prea târziu!

Într—o clipă lambriurile s—au închis în spatele lor, și Sala Tapiseriilor a rămas goală.

VI.

La vreo zece minute după aceea, s—a auzit clopoțelul care anunța ceaiul, și, cum Virginia nu coborâse din camera ei, doamna Otis l—a trimis pe unul dintre lachei s—o cheme. Acesta s—a întors în scurt timp și i—a spus că n—o găsește pe domnișoara Virginia nicăieri. Cum fata avea obiceiul să iasă în fiecare seară în grădină să culeagă flori pentru cină, la început, doamna Otis nu s—a alarmat deloc, dar, când a bătut ora șase și Virginia nu a apărut, femeia s—a neliniștit cu adevărat și i—a trimis pe băieți s—o caute, în timp ce ea și domnul Otis verificau toate odăile din casă.

La șase și jumătate, băieții s—au întors și au raportat că nu era nici urmă de sora lor pe nicăieri. Toți intraseră acum într—o stare de neliniște profundă și nu știau ce să facă, dar domnul Otis și—a amintit brusc că, în urmă cu câteva zile, dăduse voie unei șatre de țigani să—și așeze tabăra în parc. Prin urmare, a pornit imediat spre Blackfell Hollow, unde știa că sunt aceștia, însoțit de fiul său mai mare și de doi dintre lucrătorii de pe moșie. Micul duce de Cheshire, înnebunit de grijă, i—a implorat să—l ia cu ei, dar domnul Otis nu i—a permis, căci se temea că va avea loc o încăierare. Însă, când a ajuns la locul taberei, a descoperit că țiganii plecaseră, și era limpede că o făcuseră în grabă, deoarece focul încă mai ardea, și pe iarbă erau împrăștiate farfurii. După ce i—a trimis pe Washington și pe cei doi lucrători să cerceteze împrejurimile, domnul Otis a gonit spre casă și a expediat telegrame către toți inspectorii de poliție din comitat, spunându—le să fie atenți la o fetiță care fusese răpită de vagabonzi sau de țigani. Pe urmă a poruncit să i se aducă armăsarul și, după ce a insistat ca soția și cei trei băieți să se așeze la masă, a pornit călare înspre Ascot, însoțit de unul dintre grăj—dari. Dar nici nu apucase să facă trei kilometri, când a auzit pe cineva galopând în spatele său și, uitându—se peste umăr l—a văzut pe micul duce călărind pe poneiul său, roșu tot în obraji și fără pălărie pe cap.

—Îmi pare tare rău, domnule Otis, a îngăimat băiatul, dar nu pot să iau cina știind că Virginia a dispărut. Vă rog să nu vă supărați pe mine; dacă ne—ați fi lăsat să ne logodim anul trecut, poate nu s—ar mai fi petrecut toate astea. N—o să mă trimiteți înapoi, nu—i așa? Nu pot să mă duc! Nu mă duc!

Ministrul nu s—a putut abține să—i zâmbească tânărului ștregar, impresionat de devotamentul lui față de Virginia, așa că s—a aplecat de pe cal, l—a bătut ușor pe umeri și i—a spus:

—Păi, Cecil, dacă nu vrei să te duci înapoi, atunci vii cu mine, dar trebuie să—ți cumpărăm o pălărie când ajungem la Ascot.

—Dă—o încolo de pălărie! O vreau pe Virginia! a strigat micul duce râzând, după care au galopat împreună către gară.

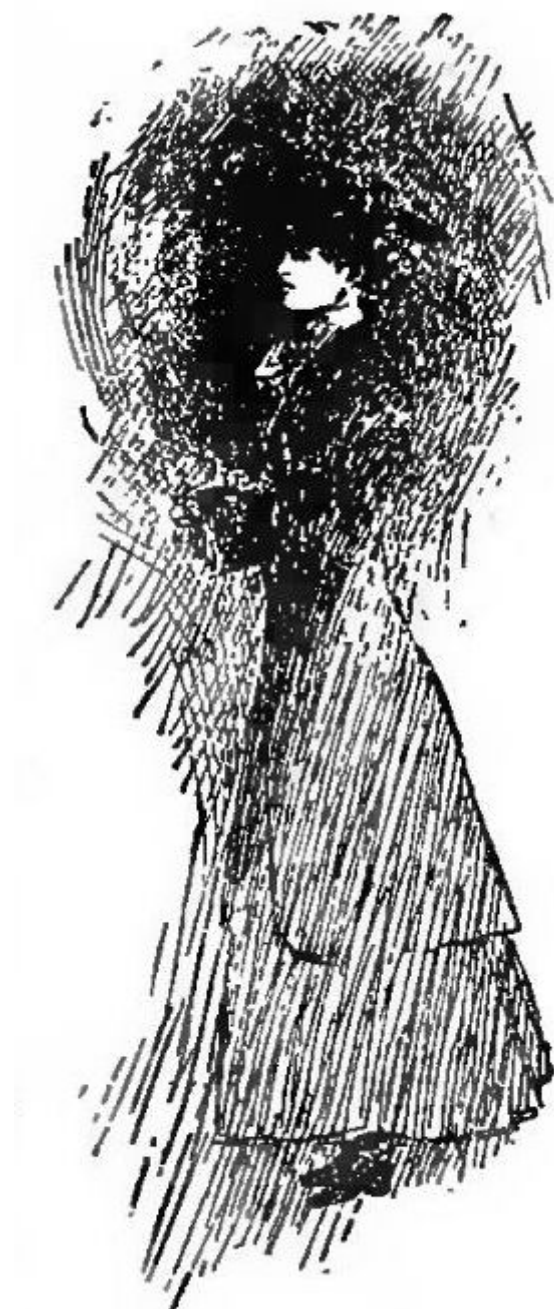
Acolo domnul Otis l—a întrebat pe șeful de gară dacă văzuse pe peron pe cineva cu semnalmentele Virginiei, dar nimeni nu știa nimic de ea. Totuși, șeful de gară a trimis telegrame în dreapta și în stânga și l—a asigurat că vor fi cu ochii în patru după fată. Îndată ce i—a cumpărat o pălărie micului duce de la un negustor de pânzeturi, domnul Otis a pornit călare spre Bexley, un sat aflat la vreo șase kilometri distanță, unde aflase că trag des țiganii, deoarece are un islaz mare în vecinătate. Aici l—au luat la întrebări pe polițistul din sat, dar nu au aflat nimic de la el și, după ce au dat roată islazului, și—au întors caii spre casă și au ajuns la Chase pe la unsprezece seara, obosiți și aproape deznădăjduiți.

Washington și gemenii îi așteptau la poarta casei cu felinare, deoarece alea era foarte întunecoasă. Nu găsiseră nici cea mai mică urmă de Virginia. Șatra fusese găsită pe pășunile de la Brockley, dar fata nu era acolo. Țiganii își justificaseră plecarea subită prin faptul că se înșelaseră asupra dații bălciului de la Chorton și se grăbiseră s—o ia din loc, de teamă să nu întârzie. Fuseseră destul de supărați auzind de dispariția Virginiei, căci erau foarte recunoscători domnului Otis că le dăduse voie să așeze tabăra în parcul lui și patru dintre ei rămăseseră să—i ajute la căutat. Dragaseră iazul cu crapi, și toată moșia fusese cercetată de—a fir a păr, dar fără nici un rezultat. Era cât se poate de clar că, cel puțin pentru noaptea aceea, Virginia era pierdută pentru ei; în starea aceea de profundă depresie, domnul Otis și băieții s—au îndreptat către casă, cu grăjdarul pe urmele lor, trăgând de căpăstru cei doi cai și poneiul. În foaier au găsit un grup de servitori înspăimântați, iar pe divanul din bibliotecă zăcea sărmana doamnă Otis, aproape înnebunită de groază și neliniște. Lângă ea se afla bătrâna menajeră, care îi pune pe frunte comprese cu apă de colonie. Domnul Otis a insistat imediat ca ea să mănânce ceva și a poruncit să se pună masa pentru toată lumea. A fost o cină plină de melancolie, căci aproape nimeni n—a vorbit, și până și gemenii erau șocați și tăcuți, deoarece țineau mult la sora lor. După ce au terminat, domnul Otis, în ciuda insistențelor micului duce, a cerut ca toată lumea să meargă la culcare, argumentând că nu se mai putea face nimic în seara aceea și că va expedia o telegramă la Scotland Yard a doua zi dimineață, pentru ca ei să trimită de îndată niște detectivi.

Dar, chiar în momentul în care ieșeau din sufragerie, orologiul din turn a început să bată miezul nopții și, la sunetul ultimei bătăi, au auzit brusc o bufnitură și un țipăt strident; o bubuitură năprasnică de tunet a scuturat casa, a răsunat o muzică nepământească, o placă din vârful scărilor s—a izbit de perete cu un zgomot puternic, și pe palier, albă și palidă la față, cu un cufăraș în mână, a pășit Virginia. Toți s—au repezit pe dată la ea. Doamna Otis a strâns—o la piept, ducele a copleșit—o cu sărutări apăsate, iar gemenii au executat un dans de război în jurul grupului.

—Cerule mare! Copilă, unde ai fost? a spus domnul Otis cam mânios, crezând că Virginia le jucase o festă copilărească. Eu și Cecil am călărit prin tot ținutul ca să te căutăm, iar mama ta a fost speriată de moarte. Să nu ne mai faci niciodată asemenea farse!

—Doar fantomei! Doar fantomei! au țipat gemenii, zburdând pe lângă ei.

—Scumpa mamei, slavă Domnului că te—am găsit! Să nu mai pleci niciodată de lângă mine! a murmurat doamna Otis, sărutându—și copila care tremura și netezindu—i părul auriu încâlcit.

—Tată, a spus Virginia încet, am fost cu fantoma. Acum e moartă, și trebuie să vii s—o vezi. A fost foarte rea pe timpul vieții, dar s—a căit amarnic de tot ce a făcut și înainte să moară mi—a dat acest cufaraș cu bijuterii frumoase.

Toți au privit—o muți de uimire, dar Virginia era foarte serioasă; s—a întors și i—a condus prin deschizătura din lambriuri către un coridor secret îngust. Washington i—a urmat cu o lumânare aprinsă în mână pe care o luase de pe masă. În cele din urmă au ajuns la o ușă masivă din stejar, bătută în cuie ruginite. La atingerea Virginiei, aceasta s—a deschis în balamalele grele și s—au pomenit într—o cămăruță joasă, cu tavan boltit și un gemuleț cu gratii. În perete fusese înfipt un inel mare din fier de care era legat cu lanțuri un schelet uscat, culcat cât era de lung pe podeaua de piatră, cu degetele lungi și descărnate întinse către un urcior și o tavă pentru mâncare de modă veche, așezate odinioară exact cât să nu ajungă la ele. Era clar că în urcior fusese cândva apă, căci pe interior crescuse un strat de mucegai verde. Pe tavă zăcea un morman de praf. Virginia s—a așezat lângă schelet, și—a împreunat palmele și a început să se roage în tăcere, în timp ce restul grupului privea cu mirare îngrozitoare tragedia al cărei secret îl afla acum.

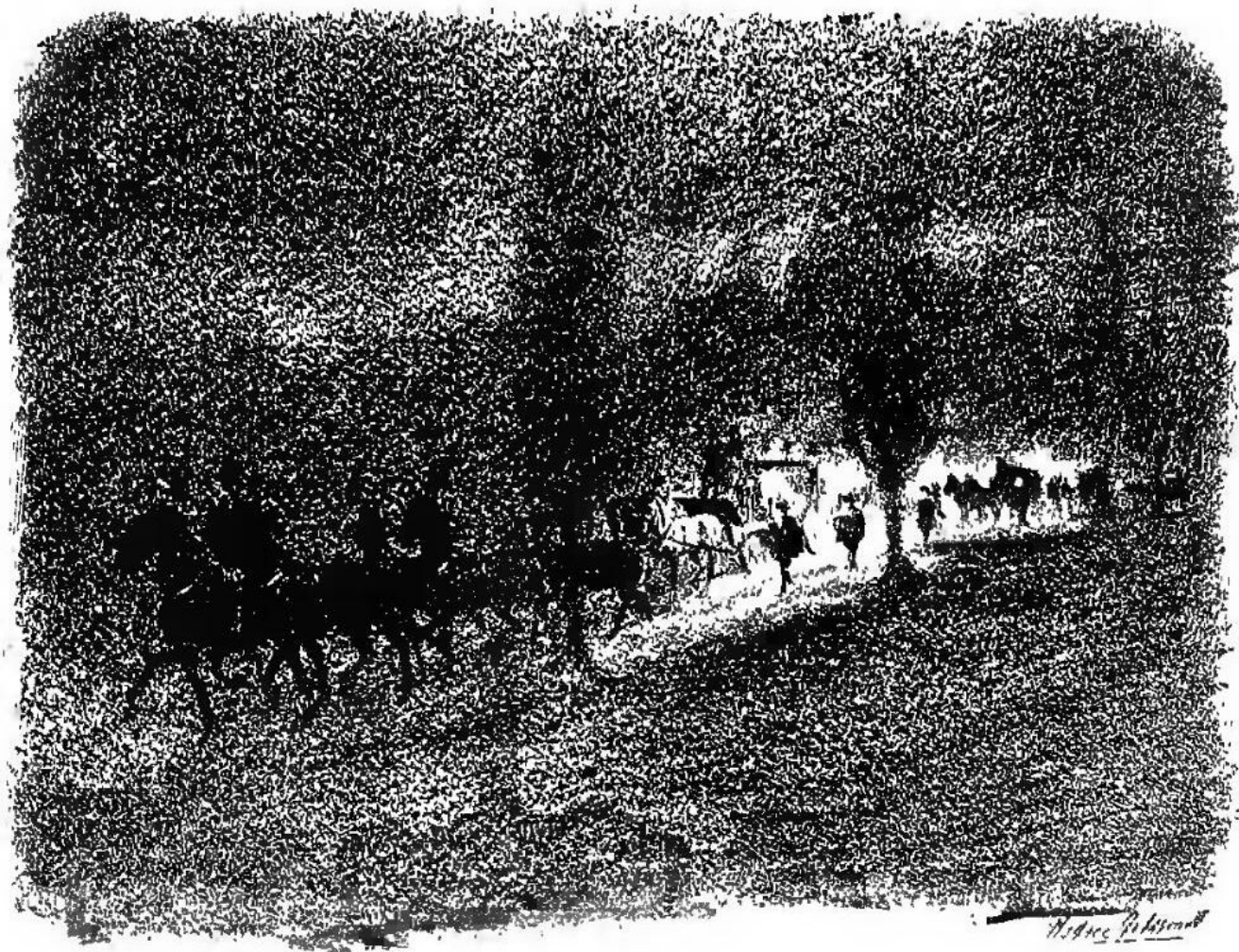

—Hei! a exclamat brusc unul dintre gemeni, care se tot ițise pe ferestruică încercând să—și dea seama în ce aripă a casei era situată camera. Hei! Migdalul ăla aproape uscat a înflorit! I se văd florile în lumina lunii.

—Dumnezeu l—a iertat, a spus Virginia cu gravitate când s—a ridicat în picioare, și o lumină frumoasă i—a inundat chipul.

—Ești un înger! a strigat tânărul duce.

A cuprins—o cu brațele pe după gât și a sărutat—o.

VII.

La patru zile după straniile întâmplări de la Canterville Chase, pe la unsprezece noaptea, s—a pornit o procesiune funerară. Dricul îl trăgeau opt cai negri, împodobit fiecare cu un pământ mare de pene de struț, iar sicriul de plumb fusese acoperit cu un giulgiu violet pe care era brodat blazonul familiei Canterville. Pe lângă dric și trăsuri mergeau servitorii cu torțe aprinse. Toată procesiunea era grandioasă și impresionantă. Lordul Canterville, cel dintâi îndoliat, venise special din Țara Galilor ca să participe la înmormântare și stătea în prima trăsură alături de Virginia. După ei veneau ministrul Statelor Unite cu soția lui, apoi Washington și cei trei băieți, iar ultima trăsură era pentru doamna Umney. Toată lumea considerase că, din moment ce fusese speriată de fantomă mai bine de cincizeci de ani, avea dreptul s—o conducă pe ultimul drum. În colțul cimitirului fusese săpat un mormânt adânc, chiar sub tisa cea bătrână, iar impresionanta slujbă a fost ținută de către reverendul Augustus Dampier. După ce s—a terminat ceremonia, servitorii au stins torțele conform unui obicei străvechi din familia Canterville, iar atunci când sicriul era coborât în groapă, Virginia a făcut un pas în față și a pus pe el o cruce mare din flori albe și roz de migdal. În clipa aceea, luna a ieșit de după un nor și a inundat micul cimitir cu lumina ei argintie, iar dintr—un crâng îndepărtat a început să cânte o privighetoare. Virginia s—a gândit la felul în care fantoma îi descrisese Grădina Morții, și ochii i s—au împăienjenit de lacrimi, astfel că n—a scos aproape nici un cuvânt tot drumul spre casă.

A doua zi dimineată, înainte ca lordul Canterville să plece la oraș, domnul Otis a avut o întrevedere cu el pe tema bijuteriilor pe care fantoma i le dăruise Virginiei. Erau absolut splendide, în special un anume colier cu rubine, cu montură veche, venețiană, un exemplar superb de lucrătură din secolul al șaisprezecelea, de o valoare atât de mare, încât domnul Otis se îndoia dacă să permită fiicei sale să le accepte.

—Stimate lord, i—a spus el, știu că în țara asta bijuteriile sunt considerate moșteniri de familie la fel ca pământurile și consider că aceste podoabe sunt, sau ar trebui să fie, păstrate în familia dumitale. Prin urmare, te conjur să le iei cu dumneata la Londra și să le privești pur și simplu ca pe o parte din proprietatea dumitale care ți—a fost redată în împrejurări mai stranii. Cât despre fiica mea, e doar o copilă, și deocamdată mă bucur să afirm că nu manifestă un interes deosebit față de asemenea privilegii ale luxului. De asemenea, doamna Otis, care, dacă pot spune așa, e un fel de autoritate în domeniul artei — având privilegiul de a fi petrecut câteva ierni în Boston când era mică —, m—a informat că aceste pietre prețioase au o valoare pecuniară foarte mare și ar garanta un preț bun dacă ar fi oferite spre vânzare. În aceste împrejurări, lord Canterville, sunt sigur că vei fi de acord că e imposibil să permit ca ele să rămână în posesia membrilor familiei mele; ba, mai mult, asemenea tinichele și zorzoane, oricât de potrivite sau necesare ar fi aristocrației britanice, ar fi complet nelalocul lor printre cei care au fost crescuți cu principiile stricte și, cred eu, nemuritoare ale simplității republicane.

Poate că ar trebui să menționez că Virginia își dorește foarte mult să—i dai voie să păstreze cufărașul ca amintire a strămoșului dumitale ghinionist, dar tare nehibzuit. Având în vedere că este foarte vechi și nu se mai poate repara, vei considera poate potrivit să—i îndeplinești cererea. Din partea mea, mărturisesc că sunt destul de surprins să descopăr că un copil de—al meu își exprimă simpatia față de ceva ce ține de Evul Mediu și nu pot să explic acest lucru decât prin faptul că Virginia s—a născut într—una dintre suburbiile voastre londoneze imediat după ce doamna Otis s—a întors dintr—o călătorie la Atena.

Lordul Canterville a ascultat cu multă seriozitate discursul bunului ministru, trăgându—se din când în când de mustața grizonantă pentru a—și ascunde un zâmbet spontan, și, când domnul Otis a terminat de vorbit, i—a strâns călduros mâna și i—a spus:

—Stimate domn, fermecătoarea dumitale fiică i—a făcut ghinionistului meu strămoș, sir Simon, un mare serviciu, astfel că eu și familia mea îi suntem profund îndatorați pentru curajul și îndrăzneala ei extraordinare. E clar că bijuteriile îi aparțin, și, pe legea mea, cred că, dacă aș fi atât de nemilos încât să i le iau, bătrânul ăla hain ar ieși din mormânt în două săptămâni ca să—mi facă traiul un chin. Cât despre faptul că sunt moșteniri de familie, nimic nu e o moștenire de familie dacă nu e menționat într—un testament sau într—un document legal, iar despre existența acestor bijuterii nu s—a știut nimic. Te asigur că nu am nici o pretenție asupra lor, iar când domnișoara Virginia va crește, mă aventurez să spun că va fi încântată să aibă lucruri frumoase de purtat.

În plus, dumneata ai uitat, domnule Otis, că ai evaluat mobila împreună cu fantoma, așa că orice a aparținut stafiei a trecut în posesia dumitale. Indiferent ce activitate a avut sir Simon pe coridoare noaptea, din punct de vedere legal era mort și îngropat, și dumneata ai intrat în posesia acestei proprietăți prin cumpărare.

Domnul Otis a fost foarte mâhnit de refuzul lordului Canterville și l—a implorat să mai chibzuiască, dar inimosul nobil a fost ferm și până la urmă l—a convins pe ministru să—i dea voie fiicei sale să păstreze cadoul primit de la fantomă, astfel că, atunci când tânăra ducesă de Cheshire a fost prezentată în salonul Reginei în primăvara anului 1890, cu ocazia căsătoriei, bijuteriile ei au fost ținta principală a admirației tuturor. Căci Virginia a primit coronița, care este recompensa tuturor fetițelor americane cuminți, și s—a măritat cu iubitul ei imediat ce acesta a ajuns la majorat. Amândoi erau așa de fermecători și se iubeau atât de mult, că toată lumea era încântată de căsătorie, cu excepția bătrânei marchize de Dumbleton, care încercase să pună mâna pe duce pentru una dintre cele șapte fiice nemăritate ale ei și dăduse în acest sens nu mai puțin de trei serate costisitoare.

În mod straniu, nici domnul Otis nu a fost prea încântat, căci, deși ținea destul de mult la tânărul duce, în teorie era împotriva titlurilor și, ca să—i folosesc propriile cuvinte, „era foarte neliniștit ca nu cumva fiica lui, în mijlocul influenței aristocrației iubitoare de plăceri, să uite de principiile simplității republicane”. Însă până la urmă și—a schimbat opiniile și pot afirma cu tărie că, atunci când a înaintat pe culoarul bisericii St George din Hanover Square cu fiica lui la braț, a fost cel mai mândru bărbat din tot

lungul și latul Angliei.

Imediat ce luna de miere s—a terminat, ducele și ducesa s—au dus la Canterville Chase și chiar a doua zi de la sosire au mers într—o după amiază la cimitirul singuratic înconjurat de pini. Se hotărâseră cu greu ce să graveze pe piatra de mormânt a lui sir Simon, dar în cele din urmă voiau să inscripționeze doar inițialele bătrânului nobil și versurile de pe fereastra bibliotecii. Ducesa adusese cu ea niște trandafiri deosebiți, pe care i—au presărat peste mormânt, și, după un moment de reculegere, s—au îndreptat pe jos către ruinele vechii abații. Acolo ducesa s—a așezat pe un stâlp căzut la pământ, în timp ce soțul i s—a întins la picioare, fumând o țigară și privind în ochii ei frumoși. Deodată, el și—a aruncat țigara, a luat—o de mână și i—a spus:

—Virginia, o soție nu trebuie să țină secrete față de soțul ei.

—Dragul meu Cecil! Nu țin nici un secret față de tine.

—Ba da, ții, a răspuns el, surâzând, nu mi—ai spus niciodată ce s—a întâmplat cât ai fost încuiată acolo cu fantoma.

—Nu am spus niciodată nimănui, Cecil, a spus Virginia cu seriozitate.

—Știu, dar ai putea să—mi spui mie.

—Te rog, nu mă întreba, Cecil, nu—ți pot spune. Sărmanul sir Simon! Îi datorez foarte multe. Da, nu râde, Cecil, chiar îi datorez. M—a făcut să văd ce înseamnă viața și moartea și de ce dragostea e mai puternică decât amândouă.

Ducele s—a ridicat și și—a sărutat soția cu afecțiune.

—Poți să—ți ții secretul atât timp cât inima ta e la mine, a murmurat el.

—Întotdeauna a fost, Cecil.

—Și într—o bună zi le vei spune copiilor noștri, nu—i așa? Virginia s—a îmbujorat la față.